

BIBLIOGRAFIA

FRITZ KRUEGER : *Sprachgeographische Untersuchungen in Languedoc und Roussillon*. Hamburg, 1913. Extret dels volums III - V de la *Revue de Dialectologie Romane*. 195 pàgs. i dos mapes.

Veus-aquí el treball complet del Dr. Krueger, que ja coneixiem en part per haver sigut presentades les primeres quaranta pàgines com a memòria a l'Universitat de Giessen. Tota vegada que sobre aquesta ja tenim apuntades algunes notes en els *Estudis Universitaris Catalans* (1913), consignarem aquí sols unes poques observacions referents als paràgrafs que la segueixen.

§ 93 - 108. L'autor s'ocupa llargament dels diferents sons corresponents a la -A que presenten les localitats. Donada l'ordenació i mètode que segueix no sols aquí sinó en tota la seva obra (v. § 2), se fa difícil seguir-lo en les seves exposicions. Amb tot, no podem menys que lloar-li el bon sentit que demostra no fent cabalístiques aventurades sobre l'evolució històrica d'aquesta vocal final. Entre'ls diferents fonemes sortits de la -A s'hi consignen la φ i la ρ que el Sr. Krueger dona com a etapes immediata i posterior respectivament (§ 105), afegint que la velarització de -A ha tingut els seus principis a la fi de mot i del grupo d'expiració (-A/), introduint-se després en els casos de menys tonicitat (-A...). No discutirem les teories, però sí que'ns permetrem remetre'ns a nostre *Die Mundart von Alacant* (pàg. 24 s.), on fets dialectals ens orienten cap a principis més versemblants.

§ 185. Davant l'afirmació que en català no hi hà metatesi de r , cal fer observar que un exemple almenys, *kráva* < CAPRA, és la pronunciació regular del català occidental extrem. Si en canvi es diu *pòbre* en lloc de **pròbe*, manca precisar fins a quin punt aquest mot es un ver reflexe popular.

§ 206. Afegim una reminiscència eloqüent de l'evolució *ir* < TR que trobem encara en els mots *pairastre*, *mairastra* (derivats de PATREM, MATREM) freqüents sobre tot en el català occidental. (Vegi's nostre treball ja citat. § 130.)

§ 209. No creiem que la forma *dumçnje* sigui un desplegament

de **diuimènje* amb perdua de *i*. Si tenim en compte que la *o* àtona es converteix fàcilment en *u* (§ 77), ens explicarem molt bé el canvi del DO- de DOMINICU, i ens hi afermarem tenint en compte que els valencians encara conserven el *domènje*. En canvi creiem que la forma catalana central *diuimenge* representa un compromís entre *dumènje* i el *di-* dels altres dies de la setmana.

§ 296 segs. El darrer capítol, destinat a la lexicologia, ens fa l'efecte de contenir algunes inexactituds. Sobre tot quan se tracta del lèxic d'una llengua, creiem que és quan més el filòleg ha de dominar-la per no ésser víctima de falses interpretacions o equívocs de part dels subjectes. Així, per exemple, ens suscitaven dubtes sobre llur precisió les respostes : *urtulá* (fr. *jardinier*); *ámu* (fr. *maître*); *kánti*, *ensát*, *sitrél* etc. (fr. *la cruche à huile*); *eskúmbre*, *granèrè* (fr. *balai*); *sistél*, *panèrè* (fr. *panier*); *rubéló*, *kuriòles* (fr. *champignon*); *ensidám* (fr. *laitue*), etc. Al fer aquestes observacions no dubtem de l'escrupulositat del Sr. Krueger: sols consignem errors en què, tractant-se del català, pot fàcilment incorre un autor estranger.

Altrament, el llibre del Dr. Krueger és ben interessant per a la nostra dialectologia, car ens precisa una serie de criteris que separen el català del llenguadocià en la part occidental, completant així els materials i els llocs representats en l'*Atlas linguistique de la France* de J. Gilliéron. El treball del Sr. Krueger, en el qual, sigui dit de passada, trobem a faltar una llista-resum dels resultats obtinguts, acaba l'obra d'assenyalament de frontera lingüística començat per K. Salow : *Sprachegeograph. Untersuchungen über den östlichen Teil des Kat. Lang. Grenzgebieteles* (Halle, 1912), l'obra del qual donà a conèixer A. Griera en l'*Anuari de l'Institut d'Estudis Catalans* (Barcelona, 1911-12). — P. B.

MN. PERE PUJOL : *Documents en vulgar dels segles XI, XII & XIII procedents del bisbat de la Seu d'Urgell*. (Vol. I. de la «Biblioteca Filològica» de l'*Institut de la Llengua Catalana*. Barcelona, 1913.)

Es aquesta una col·lecció de documents ben interessants per a l'estudi de la llengua. I ho és més encara per tractar-se d'un recull de textos procedents d'un mateix bisbat que tant poden contribuir a l'aclariment de l'història dels nostres dialectes que en sos principis graviten cap als centres eclesiàstics, com han provat darrerament els filòlegs. L'escrupulositat amb què ha procedit l'autor de la publicació és una garantia de seguretat per als materials que se'n treguin. Sols hi ha uns pocs casos en que s'ocorre el dubte respecte de la vertadera interpretació del manuscrit, per exemple : el *fercu* del doc. X, 4; el *dexelanets* del doc. XV, 11; el *sabeu* del doc. XV, 55; el *nos* del doc. XXI, 3; el *uos* del doc.

XXII, 1; llevat de petites mutilacions que presenten algunes altres lletres, el vertader valor de les quals, però, ja restableix fàcilment el bon sentit.

La col·lecció de documents va compresa entre un pròleg ben orientador i un índex-vocabulari. Es de dordre que, en l'últim, l'autor se descuidés de consignar-hi tota una sèrie de mots ben interessants. En altres col·leccions que publiqui destinades principalment a materials d'estudi, ens permetem recomanar-li que no'n deixi cap, per insignificant que sembli, i que, en canvi, anoti totes les formes d'un mateix verb aplegades sota'l corresponent infinitiu. — P. B.

MANUEL DE MONTOLIU : *Estudis etimològics catalans. (Estudis Universitaris Catalans, VI. Barcelona, 1912.)*

Com indica l'epígraf, se tracta d'una col·lecció de paraules i expressions l'origen etimològic de les quals l'autor procura explicar-nos. Esperarem la publicació dels fascicles següents per ocupar-nos-en. — P. B.

PERE BARNILS GIOL : *Die Mundart von Alacant. Beitrag zur Kenntnis der Valencianischen.* (Inaugural-Dissertation zur Erlangung des Doktorwürde der hohen philosophischen Facultät der vereinigten Friedrichs-Universität Halle-Wittenberg.) — Halle a. S., 1913.

Aquest opúscol, que forma part de la Biblioteca filològica de l'Institut de la Llengua catalana, és un estudi fonètic i morfològic del català de la província d'Alacant i en especial del parlar de la ciutat d'Elx. Els materials utilitzats per a la seva redacció foren recollits per l'autor mateix en una excursió feta durant el setembre de l'any 1911, en la qual visità Elx, Alacant, Tibi, Xexona, Vilajoyosa, Alcoy, Cocentaina, Tàrbena, Callosa, Benissa, Parcent, Pego, la vall de Gallinera, Bocairent, Benejama, Biar, Petrel, Monóvar, Pinós, Novelda, Crevillent i Guardamar, i tingué avinentesa d'interrogar individus de Denia, Benilloba, Onil, Agost i Santa Pola. Escrita aquesta obra per ésser presentada com a memòria doctoral a la Facultat de Filosofia de Halle, l'autor no es limita a estudiar-hi els fets pels quals els parlars sud-valencians se separen del català de Barcelona, sinó que fa l'exposició completa del llur vocalisme i consonantisme; però té prou compte de remarcar ben bé els fets característics de l'alacantí, els quals reuneix en una llista al final de la primera part, dedicada a la fonètica. (§ 204, Schlussergebnis.)

Donat l'interès que té per a nosaltres la coneixença dels diferents dialectes i varietats de la nostra llengua i atesa la circum-

tancia que molts dels nostres col·laboradors es troben privats de llegir l'original alemany, creiem escaient de donar ací l'enumeració completa d'aquells fets segons apareixen descrits en l'obra d'En Barnils.

Heus-aquí en primer lloc els fets comuns a tots els parlars del territori estudiat :

Les dues vocals *a* i *e* àtones es mantenen distintes (pron. *a*, *e*), contràriament a ço que s'esdevé en el dialecte central, on ambdues són pronunciades *ɛ*; anàlogament, la *o* àtona no ha tornat *u* com en barceloní : *jelár* b. *jelá* GELARE, *kavál* b. *kəbál* CABALLUM; *plorár* b. *plurá* FLORARE, *suár* b. *suá* SUDARE. (§ 20.)

v i *b* se mantenen distintes, la primera (provinent de *v* o de *B* intervocàlica) labio-dental, la segona (provinent de *B* no intervocàlica o de *P* intervocàlica) bilabial : *bó* b. *bó* BONUM, però *vent* b. *bén* VENTUM; *karbó* b. *kərbó* CARBONEM, però *konvé* b. *kumbé* CONVENIT; *lóba* b. *lóbə* LUPA, *nebót* b. *nebót* NEPOTEM, però *ovéla* b. *ubélə* OVICULA, *oliva* b. *ultibə* OLIVA, *fáva* b. *fábə* FABA, *estáva* b. *estábə* STABAT. (§§ 40, 43, 44, 78, 82, 83, 161, 163.)

A la *j* del barceloní (provinent de *J*, *G* davant *E* o *I*, *D* + *Y*, etcètera) els dialectes sud-valencians oposen *j* : *jàume* b. *jáume* JACUBUM, *júu* b. *júu* JUNIUM, *majór* b. *mejó* MAJOREM, *jinér* b. *jené* JENUARIUM, *jevól* b. *jenól* GENUCULUM, *jenðre* b. *jenðre* GENERUM, *márje* b. *márje* MARGINEM, *ánjel* b. *ávjel* ANGELUM, *jornál* b. *jurnál* DIURNUM + ALE, *rója* b. *rójə* RUBEA, *lavjér* b. *levjé* LEVIARIUM. (§§ 51, 62, 63, 80, 85, 98, 109, 171.) Amb aquesta *j*, així com amb la seva *z* (de *s* intervocàlica) l'alacantí se separa netament del valencià central, que ha reemplaçat aquestes dues consonants sonores per les sordes corresponents *t*, *s*.

La *r* final no desapareix mai de la pronunciació, com s'esdevé en el barceloní en una infinitat de paraules : *flór* b. *fló* FLOREM, *segúr* b. *segú* SECURUM, *jinér* b. *jené* JENUARIUM, *kantár* b. *kentá* CANTARE, *avèr* b. *ebé* HABERE, *dormír* b. *durmí* DORMIRE. (§ 201.) Anàlogament, els nexes *lt* i *nt* finals son pronunciats *lt* i *nt*, no *l* i *n* com en barceloní : *mólt* b. *mól* MULTUM, *vent* b. *bén* VENTUM. (§ 187.) En canvi, *rn* final es troba reduït a *r* : *fór* b. *fór* FURNUM, *ivér* b. *ibèrn* HIBERNUM. (§ 198.)

La *d* intervocàlica catalana (provinent de *T*) es troba totalment suprimida : *séa* b. *sédə* SETA, *róa* b. *ródə* ROTA, *vía* b. *bidə* VITA, *kaèna* b. *kədənə* CATENA, *lavraór* b. *levrədó* LABORATOREM, *poèr* b. *puđə* POTERE, *nebóa* b. *nebódə* NEPOTA, *naðr* b. *nedá* NATARE, *naál* b. *nedál* NATALEM, *katra* b. *kəđirə* CATHEDRA, *maúr* b. *medú* MATURUM. (§ 86.) Com a conseqüència d'aquesta supressió : -ATA > -aa > *ā* (§ 7) : *esprā* b. *bəspráđə* VESPER + ATA, *kansalā* b. *kənsəlāđə* CARNE SALATA, *kā* b. *káđə*. En alguns mots trobem, anàlogament, la supressió de *g* catalana intervocàlica (provinent de *c*) : *juðr* b. *jugá* JOCARÉ, *letúia* b. *letúgə* LACTUCA, *aúla* b. *egúlə* ACUCULA

(§ 103). La supressió de *ř* intervocàlic (§ 90) no és cap caràcter distintiu de l'alacantí respecte al català central, com ho provenen *řěp* RATIONEM, *sěp* SATIONEM, *třp* TITIONEM, *etiá* AD + TITIUM + ARE, *puá* PUTEUM + ARE, etc. El català central, però, presenta *s* pron. *z* en el sufixe -ITIA, mentre que l'alacantí conserva la forma -*ea*: *řikěa* b. *řikěze*, *velěa* b. *belěze*.

Darrera de vocal *bl* i *gl* són pronunciats amb *ǃ* i *g*, i no amb *bb* i *gg* com en el dialecte central: *dǃble* b. *dǃbble* DUPLUM, *diǃble* b. *diǃbble* DIABOLUM, *sigle* b. *stggle* SÆCULUM. (§§ 122, 126, 139.)

L'alacantí està en oposició amb el dialecte central en el tractament de la *ě* del llatí vulgar (< *ē*, *ĭ* del llatí clàssic), la qual aquest canvia regularment en *é* i aquell conserva (d'acord amb els restants parlars valencians i els parlars occidentals de Catalunya): *krěsta* b. *krěste* CRISTA, *ověla* b. *uběle* OVICULA, *estrět* b. *estrět* STRICTUM, *sěk* b. *sěk* SICCUM, *sěp* b. *sěp* CIPPUM, *frět* b. *frět* FRIGIDUM, *trěs* b. *trěs* TRES, *moněa* b. *muněde* MONETA, *něgre* b. *něgre* NIGRUM, *krěp* b. *krěp* CREDIT, *těla* b. *těle* TELA, -*ea* b. -*ezě* -ITIA, -*ět* b. -*ět* -ITTUM, -*ěr* b. -*ě* -ERE. Segons En Barnils, l'alacantí se separaria també del dialecte central en el tractament de la *ě* del llatí vulgar (< *ē*, *æ* del llatí clàssic), la qual conservaria regularment, mentre el barceloní ofereix *é* o *ē* segons els casos: *ě* > *é* davant *u* provinent *c*, *d*, *tř*, *l*, *nř* (< *n*'*r*), *r* + consonant no labial, *t* < *pt*; i *ě* > *é* en els altres casos. Però dels materials recollits per En Barnils mateix, sembla poder-se treure que aquell dialecte va, en aquest punt, més aviat d'acord amb el barceloní que no pas se'n separa. En efecte dels setze exemples de *ě* > *é* donats per En Barnils (§ 2), dotze es troben dins el cas I (i tenen per tant igualment *é* en barceloní): *děp* DECEM, *pep* PEDEM, *měl* MELLE, *fěl* FEL, *řěl* GELUM, *sěl* COELUM, *těndre* TENERUM, *těra* TERRA, *ivěr* < *ivěrn* HIBERNUM, *inřer* < *inřern* INFERNUM, *auběria* APERTA, *sět* SEPTEM. Dels restants mots amb *ě* < *ē* que figuren en el vocabulari, dotze en nombre, vuit es troben igualment dins el cas I: *prěp* PRETIUM, *řěndre* GENERUM, *divěndres* DIE VENERIS, *defěndre* DEFENDERE, *řěřp* FERRUM, *měrla* MERULA, *těrs* TERTIUM, *uběrt* APERTUM. Prescindint de *setěmbre* i *dezěmbre* mig-savis, tenim en total sis mots amb *ě* < *ē* contra la regla barcelonina cas II: *sěnt* CENTUM b. *sěn*, *ěrba* HERBA b. *ěrbě*, *avěspa* VESPA b. *běspe*, *věspra* VESPERA b. *věspre*, *řěbra* FEBRE b. *řěrbě*, *valěnt* VALENTIUM b. *belěn*. Però, davant d'aquests sis mots, n'hi ha una trentena amb *ě* < *ē*, d'acord amb aquella regla: *alěgre* *ALECRUM, *děnt*, *děp* DEUM, *diměkřes*, *ěuwa* EQUA, *řiněstra*, *konvě* CONVENIT, *konvěnt*, *lěbre* LEPORUM, *měře* MEDICUM, *pědra*, *těms* TEMPUS, *věnt*, etc., -*měnt* -MENTUM, -*ěll* -ELLUM, -*ělla* -ELLA.

Com a fenòmens limitats a una part del territori estudiat, remarquem:

El canvi de *ou* en *au*: *báu* BOVEM, *náu* NOVUM i NOVEM, *áu* OVUM. (§ 12.)

L'anteposició de *i* al sò de *ε* (com al Camp de Tarragona):
káica, kúica, féc. (§ 138.)

La reducció de *gw* a *w*: *lénwa, enwán* en lloc de *lénngwa, enngwán*.
 (§§ 45, 170.)

El canvi de *p* i *t* finals en les sonores corresponents davant una vocal: *sérp*, però *la sérp ez nēgra*; *pót*, però *pód anár*. (§§ 182, 188.)

Els canvis *l + s > lc*, *v + s > ve*: *kaválc* b. *kébáls*, *púnc* b. *púns*. (§ 192.)

La *A* final, que dóna *a* a Elx i gran part del domini estudiat, dóna *ε* a Alcoy, *φ* a Pego, Cocetaina, &, una *a* tirant a *o* a Xexona; finalment hi ha indrets on el tractament de la *-A* depèn de la vocal accentuada: a Monóvar, Santa Pola, Relleu *a > φ* si la vocal accentuada és una *ó* i *A > ε* si la vocal accentuada és una *é* (*káza*, però *pórtφ, tēřε*); a Pinós, Bocairent, *A > φ* si la vocal accentuada és una *ó*, però *A > a* encara que la vocal accentuada sigui una *é* (*pórtφ*, però *káza, tēřa*); a Petrel, *A > é* si la vocal accentuada és una *é*, però *A > a* encara que la vocal accentuada sigui una *ó* (*tēřε*, però *káza, pórtá*).

Claguem la present notícia, assenyalant els següents fets morfològics:

Conservació dels plurals en *-ens* àton: *ómens, řávęns, márjęns*, b. *ómęs, řábęs, márjęs*. (§ 27.)

Conservació en el plural, dels nexes *-sts, -sks*: *trists, bósks*, b. *tristus, bósksus*. (En canvi: *męzos, pásos, fęęos*, i adhuc *řóřos*.) (§ 35.)

Conservació del perfet simple (Elx): *ant, dígt, kantí*.

Conservació de l'imperfet en *-ra*, el qual reemplaça l'imperfet en *-és, -ís*, desaparegut: *kantára* = b. *kęntés, moríra* = b. *murís*.

Conservació de les terminacions *-ám, -áu* en el subjuntiu: *kregám* b. *kregęm* (però, en l'indicatiu, *kantęm* b. *kęntęm*).

Conservació, en el subjuntiu, de les desinències *-e, -es, -en, -a*, reemplaçades regularment per *-i, -is, -in, -i* en el dialecte central: *kántę, kántęs, kántęn* b. *kánti, kántis, kántin*; *kręga, kręęs, kręęn* b. *kręgi, kręęis, kręęin*. Primera persona del singular de l'indicatiu present terminada en *-e*: *kántę* b. *kántu*.

En els verb dits incoactius: *-tek, -tęęs, -tę, -tęęn* corresponent a b. *-tęu, -tęęs, -tę, -tęęn*; *ęka, ękęs, -ęka, -ękęn* corresponent a b. *-ęci, -ęęis, -ęci, -ęęin*; i introducció de l'infixe *-ec-* en les formes arrizotòniques dels presents, en l'imperfet en *-ra*, en el gerundi, i en l'infinitiu i futur. Ex. *florečim, floreckám* b. *flurim; floreckęra*, el costat de *floríra* (b. *flurís*), *floręętre, floreckęnt, floreckęřę*. Alguns verbs, incoactius en el dialecte central, són purs en alacantí. Ex: *óřř ęu* (b. *uęę*), *řostřř řúst* (b. *řustęę*), *lęřřř lęę* (b. *lęęęę*).

Major extensió de la terminació *-k*: *múik* b. *móřu, ęek* b. *uęęu, řúck* b. *řúřu, kúlk* b. *kúlu, lęck* b. *lęęęęu ęřřik* b. *ęřřu, dőřk* b. *dőřmu, vęk* b. *bęę, sęk* b. *sę*.

Conservació de l'accentuació primitiva en els imperfects *kreia*, *reia*, *veta*, b. *kréye*, *réye*, *béye*; *día* en lloc de *deia* b. *déye*; *féa* b. *féye*. — P. F.

LEO SPITZER : *Zur Syntax*. Span. *como que*. Un article sobre aquest cas sintàctic del castellà i portuguès publicat en *Zeitschrift f. rom. Philologie*, XXXVII, 730-735. Hi van exposats els diferents casos en que es presenta aquella expressió, i s'hi citen a propòsit, comentant-los, alguns exemples catalans : *fer com que*, *fer com (aquell) qui*, 732, I, ... *Com que saben que'l lladre del govern els guarda les espalles*, ... *com que de bruixes no més en corren a montanya*, 735, i altres. — P. B.

P. BARNILS : *Etudes de prononciations catalanes*. (Revue de Phonétique, III. 268-278.)

Aquest article, que propiament hauriem tingut de nomenar *un problema d'articulació catalana*, ve a ésser com l'apèndix a un altre publicat en la mateixa Revue, II, 50-68, amb igual epígraf que el que ara ens ocupa. Estudiades les articulacions catalanes amb el paladar artificial, va plantejar-se la qüestió següent : per a la *é* precedida de *f* (ex. *fe[r]*), la llengua toca una part més gran del paladar que quan va precedida de *b* (ex. *bé*), amb tot i no distingir l'orella diferència entre les dues vocals. A què deu atribuir-se aquesta irregularitat aparent? Al grau de tancadura i pressió de les mandíbules. Efectivament : realitzats una serie d'experiments amb saquets exploradors de cautxuc col·locats entre les mandíbules i posats en comunicació amb l'aparell incriptor de la paraula, arribem a concloure : que la pressió mandibular soferta pels saquets exploradors és de més durada per a *fé* que per a *bé*, però en canvi l'intensitat és major per a *bé* que per a *fé*. Aquestes diferències tenen la llur explicació en la fisiologia mateixa de les consonants *f* i *b*. El caràcter *fricatiu* de *f* produeix una articulació mandibular pausada, mentre que la naturalesa explosiva de *b* la fa brusca i sobtada. I així es comprèn que la llengua, que segueix el moviment de tancament o obertura de la mandíbula inferior, toqui també una regió més o menys extensa del paladar en la producció immediata de la *é* que segueix a les consonants. La quantitat mateixa de les vocals sembla també apoiar l'explicació proposada; car, mesurada la duració de la *é* en tots els exemples trobem un mínim de 21 centèsimes de segon per a *fé* i de 18 per a *bé*, i un màxim de 36 íd. per a *fé* contra 26 $\frac{1}{2}$, per a *bé*. A més dels 16 exemples reduïts en 6 figures amb que il·lustrem el problema, hi acompanyem una mostra de les experiències fetes amb el mateix fi, segons la pronunciació, de Mn. Antoni Alcover, constatant

que l'articulació mallorquina tendeix també a corroborar la nostra conclusió. Caldrà, no obstant, reprendre el problema i fonamentar-lo amb més experiències i individus. — P. B.

L. SPITZER : *Etymologisches aus dem Katalanischen*. (Neuphilologische Mitteilungen, 1913; pàg. 157-179.)

Aplec de notes etimològiques del català que l'autor aporta modestament com a contribucions a les *Glanures catalanes* publicades en la mateixa revista (1912) pel Sr. Tallgren. Com el llibret ha arribat tard a les nostres mans sols assenyalem les paraules catalanes que hi són estudiades o a les quals el Dr. Spitzer afegeix una senzilla aclaració o comentari. Aquestes són : *abc, àdhuc, agre, angunia, deixatar, reva, aspra, aurat, бага vaga, barba, basarda, baluerna, barroer, brètol, apriar, boca-terrosa, botzinar, celistia, calaix, camí, canalla, caboria, car(a), carcanada, centuria, cscar(a) billat, cerciorar-se, quimera, xamar, encongir, esmentar, conjuminar, guspíra, cuit, esquerdar, clenxa, cap-cot, esdarnegar, endagar, dinada, deü, ets i uts, decandir, xalar-se, amarar aixamorar, engrunar, estrugancia, farfollar, figa, folrar, fotre, agemolir-se, gennació, glatir, esglaó, granat, gori gori, grumeig, aliscara, arpa urpa, migranya, ardat, hereu, (anar en) orris, ambosta, enza, xangla, gicar, catau, allau, llei, llibert, enlleir-se, lleganya, llucar, desllorigar, allenegar, llumenera, lluna, lludriguera, maurar, maula, maldrigar, maldament, manyac, marmanyer, meuca, metzina, mirlat, migrar-se, almencos, moll, gomboldar, neguit, ubaga, oremus, ensumar, apai-bagar, pairar-se, parterir, perillar, pom, pòndol, post, ponya, de gairell, rautar, ram, renec, redollar, en sec, esquifit, solsament, surar, supí, aixoplugar, dròpoles tòfona, teny, dida, tosquirar, entemonir, timba, tongada, bassiva, gam, viatge, volva.* — P. B.